

Gröning helbreder vores journalist

Münchener Allgemeine, 4. september 1949

Artikel (første side)

Gröning og Indenrigsministeriet

Münchener Allgemeine-interview med Departementchef dr. Schwalber klarlægger lovens stilling

Beedigede helbredelsesberetninger for Grönings tilladelse går gennem MA.

Vores medarbejder opsøgte tirsdag eftermiddag i Indenrigsministeriet departementschef dr. Schwalber, og bad om en fortolkning af Indenrigsministeriets holdning til Bruno Gröning. Departementchef Schwalber forklarede, at ministeriet var forpligtet til at holde sig til de gældende love. Til disse love hører også heilpraktikerloven, som ikke er blevet ophævet af militærregeringen, og følgelig endnu i dag er retsgyldig. Efter heilpraktikerloven behøver enhver tilladelsen, der "uden at være beskikket som læge, vil udøve helbredende virksomhed". Dette gælder også for hr. Gröning.

Skrivelsen fra Indenrigsministeriet, som blev trykt i en Münchenavis, var ikke rettet til Statsregeringen, men til regeringen for Oberbayern. Den sigtede i første række på at informere hr. Gröning om den aktuelle, lovformelige situation.

Det bliver fra nu af hr. Grönings sag, at indsende en relevant ansøgning til Statsministeriet for indre anliggender. Ved de talrige tilfælde, hvor der i hans tilhængeres

kreds påstås at være succes ved hans virke, vil det ikke falde hr. Gröning vanskeligt at fremlægge en række lægekontrollerede tilfælde af helbredelser. Statsministeriet for indre anliggender, vil på grundlag af disse beviser pligtskyldigt og på fair vis undersøge, om Gröning kan få tilladelsen til at udøve helbredende virksomhed.

*

Vor medarbejder beretter, at udtalelsen i indenrigsministeriet, gennem den absolutte åbenhed fra de implicerede embedsmænd, har ladet forstå, at det var i orden i dette usædvanlige tilfælde.

Når det af og til ser ud, som om indenrigsministeriet har en afvisende holdning, så kan det efter hans mening kun skyldes de ejendommelige love, der ikke gør det nemt for ministeriet, at bringe Grönings helbredende virke i harmoni med de gældende love. Da, som vi ved, lægerne, som samarbejder med Bruno Gröning, allerede har samlet et betydeligt antal kontrollerede helbredelsesberetninger, kunne det bestemt ikke mere være svært at få det ordnet, og på grund af disse beretninger, hvis pålidelighed vi forudsætter, at få myndighedernes legalisering af hans arbejde bekræftet.

Også de kursteder, som Gröning har planlagt, vil, både med hensyn til medvirken af læger og anvendelsen af de mest moderne undersøgelsesapparater, helt igennem svare til de lovmæssige krav for deres godkendelse. Dermed bliver også den fra den traditionelt indstillede lægevidenskab ytrede bekymring lettet, at nødvendige operationer i enkelte tilfælde kunne blive forsømt, som følge af fjernelsen af smerteømfindligheden. Det er nu udelukkende myndighedernes sag, gennem en hurtig ekspedition af alle formaliteter, bedst muligt at støtte og fremskynde igangsættelsen af kurstederne.

Helbredte, der kan fremlægge kontrollerede beviser for deres sundhedsmæssige tilstand før og efter Bruno Grönings helbredelse, vil efter nøjagtig angivelse herom indsende dem til "Münchener Allgemeine", München, Landwehrstraße 1. Vi videregiver beretningerne til Bruno Gröning, efter en aftale med hans kontor.

Artikel

"Nu behøver De ikke mere Deres stok"

Bruno Gröning helbreder vores journalist / øjenvidne ved yderligere helbredelser.

Fra lørdag den 27. august, kort efter kl. 20, til tidligt søndag morgen hen imod kl. 3, havde vi mulighed for at være vidner til alt, hvad der foregik omkring Gröning. Hvad vi har hørt, set og selv oplevet i disse få timer, sprænger rammerne for alt det, vi hidtil har oplevet, så det er vanskeligt at samle tankerne, der hele tiden forsøger at tyde disse næppe forklarlige hændelsers væsen. Det forsøges derfor, efter bedste viden og samvittighed, sandfærdigt at skitsere dem.

Da vi nåede frem til Traberhof ved Rosenheim, stod Gröning på altanen og talte til en stor menneskemængde, som allerede længe havde stået foran huset og tålmodigt ventet på ham. Han taler med en sagte, indtrængende stemme, der i den åndeløse stilhed når ud til de fjerneste tilstedeværende. Han giver afkald på enhver retorik, og siger ikke et ord mere, end hvad der er nødvendigt for forståelsen af, hvad hans tilhørere måtte vide. For første gang hører vi her hans indtrængende formaning om at bekende sig til troen på Gud – det er den første forudsætning for at modtage helbredelsen. Så giver han besked på at udelukke tankerne på sygdommen, lukke øjnene, og lægge nøje mærke til, hvad der foregår i kroppen. Han gentager flere gange denne anvisning, og det er for dem, han henvender sig til, ikke nemt at opfylde. Vi mærker i dette øjeblik en kildren i hånden. Hænderne skal man for øvrigt ikke samle, men kort lægge på de smertende kropssteder, og så slippe igen. Efter en vis tid, mens han tavst og indtrængende ser på mængden under sine fødder, siger Gröning til sine tilhørere, at han har givet dem det, han kunne give dem. De skulle nu lade kraften virke i sig, og tro på helbredelsen, også hvis den ikke straks indtræder.

Enkelte henvender han sig personligt til, og opfordrer dem til at komme op til sig. En lille, måske otteårig pige (vi kommer tilbage til det) råber pludselig: ”Jeg ser lyset nu.”

Da Gröning har forladt altanen, lader vi os melde hos hr. Harwart¹, der så gav os mulighed for at tilbringe de næste timer på nærmeste hold af Gröning. I forhaven venter vi sammen med mor og datter, der er kommet for at takke Gröning for helbredelsen. De er bevægede og ovenud lykkelige for det, de har oplevet, fortæller os beredvilligt deres navn og adresse og deres sygdomshistorie – hele tiden med en henvisning til, at de er rede til overalt at bevidne det sagte: Den unge kvinde, Elisabeth H. fra Starnberg, havde i måneder lidt af hjernekræmper, der var kommet efter en tyfusinfektion. Hun blev gang på gang bevidstløs, og undgik ikke en eneste dag de plagsomme hovedpiner. Hendes lidelses uheldelighed syntes så sikker, at en skilsmisse i hendes unge ægteskab var nært forestående. Hendes mor, fru G. fra Rosenheim, bragte hende en dag til Gröning, der ganske kort befattede sig med hende. Hun stod foran ham mellem tro og tvivl. Han sagde til hende: ”Det De tænker, er ikke rigtigt. Frygt ikke!” og sagde, at hun skulle tage hjem. Den følgende dag var smerterne næsten endnu værre, og dagen efter igen var de forsvundet. Ikke kun hendes sundhed var reddet, men også hendes ægteskab. Uden mindste smerter var fru H. kommet igen, bare for at takke. Hun så sund og blomstrende ud. Hendes mor, der også havde fulgt hende ved hendes første besøg hos Gröning, uden overhovedet at tænke på sin egen sundhed, føler sig siden befriet for en hjertekransneurose.

Vi hører nu fra altanen en stemme, der ikke er Grönings, og iler til vinduet: Münchens politimester Pitzer taler til de forsamlede. Han meddeler, at en iskiaslidelse, som i årevis har plaget ham, er blevet væsentlig bedre i Grönings nærvær. Pitzer er bestemt ikke en mand, der er tilbøjelig til hypersensitive forestillinger. Men han ved,

¹ Leo Harwart var ejer af det daværende hestestutteri ”Traberhof” ved Rosenheim, der i sensommer og efterår 1949 tjente som aktivitetssted.

hvad han har iagttaget på sig selv. Nu bekender han sig offentlig til Gröning, og den CSU-delegerede Hagen, følger ham med en lignende tilkendegivelse.

Vi er blevet lukket ind, og står med på altanen. Projektørerne fra filmselskabet, der drejer dokumentarfilmen, belyser en scene af rystende virkning, som ingen, der så den, vil glemme. Næsten alle, der står her, har selv en lidelse som har ført dem hertil, eller er kommet for at bede om hjælp til en pårørende. Blandt dem er læger og sygeplejersker, som støtter deres patienter. Mænd, kvinder og børn i rullestole, blegt udtærede ansigter præget af græmmelse og lidelse, og hundreder par øjne, der i troende forventning er rettet mod manden, hvis sælsomme kraft vi netop selv dernede har mærket i lemmerne. "De der tror, kan gå nu, de der mistror, bliver her" – da han har sagt det, vender menneskene sig langsomt for at gå. Da er der pludselig en, som råber: "Manden i rullestolen dér rejser sig og går!" – og projektørerne og optagerapparatet svinger ind for at fastholde hændelsen. Mange forandringer, der er sket på de syge blandt mængden, bliver (også senere om aftenen) berettet. Den sælsomme kraft, de får ind i sig, må for øvrigt – det bekræfter en læge for os – ikke straks virke, men af og til først efter et vist tidsforløb.

Nogle få syge og iagttagere er samlet i værelset, hvor vi nu står overfor Gröning. I dette øjeblik er jeg helt klar over, at de mange spørgsmål, jeg havde tænkt at ville stille ham, ville gå helt uden om det centrale i tingene, og at der her var noget helt andet på færde, som man kun kan gøre sig rede til at modtage, så at sige kun kan lade sig "gennemtrænge" af, for at kunne begribe noget af det. Min kone, der ellers i alle livets forhold ugenert håndterer fotoapparatet, lader det være i lommen – først senere, da filmen bliver optaget, fotograferer hun også. En kollegas kone takker Gröning for sin helbredelse, der beskedent fralægger sig den: "De skal ikke takke mig." Hendes sygdom er særlig godt kontrolleret, da hun i 5½ måned har været i klinisk behandling på grund af "Plexus neuritis brachialis links, periartthritis climax med stivhed af venstre skulderled. Bade, indsprøjtninger, stråler – alt var blevet forsøgt på hende uden resultat. Om eftermiddagen stod hun blandt mængden, som Gröning allerede havde talt til, og kunne efter en pludselig smertefornemmelse bevæge armen. Vi har med egne øjne set, hvordan hun gang på gang, som om hun knap kunne tro på sin helbredelse, frit bevægede armen, der endnu for få timer siden var lammet.

Længe iagttog vi Gröning, og kommer til det resultat, at fotografierne vanskeligt kan gengive det personlige indtryk, som er bestemt af hans gennemtrængende, dybtblå øjne, og udtrykket af overordentlig koncentration. Hans enkle sprogs udtryksmåde, som han, for øvrigt modsat den af og til udbredte forestilling, benytter med en klar, sparsom præcision, virker ualmindelig sympatisk; hans tilbageholdende beskedenhed og afkald på alle "propagandistiske" prøver på en kvalifikation, er velgørende. Der findes intet mystisk hemmelighedskræmmeri omkring ham – alt må iagttages; tilstedeværende læger giver han først og fremmest besked på, hvad der kunne hjælpe dem i deres praksis med at helbrede syge, og han er rede til at overdrage dem kraft til nogle stole. Med en mærkbar godhed henvender han sig til hver enkelt syg, især alle børn, som bliver bragt til ham. Han er synligt helt opfyldt af sin mission, og

følger den uanfægtet. ”Jeg må helbrede”, siger han til os, ”hvis man ikke gør det muligt for mig her, må jeg tage til udlandet – flyene står klar, jeg kan bare stige ind.” Han henvender sig til en tilstedeværende: ”Der er folk, som mener at de skulle skamme sig, hvis de tror på Vorherre. Tro på Gud, vedkend Dem det – det er det første. Vi siger så tit om dagen: ’Grüß Gott’ – tænker vi noget ved det, tænker vi på meningen.” Gang på gang formaner han til strengt at holde sig til sandheden, ikke gå ud fra, at han forventer eller ønsker bestemte svar. Man skal lære at iagttage sig selv meget nøje.

Straks skal jeg gøre det på mig selv. Jeg var kommet som journalist, for at iagttage og berette, og havde ikke tænkt på, at Grönings kraft kunne have nogen som helst virkning på følgerne af en luftkrigslesion. Det drejer sig om alvorlige splintrede brud på fodrodsknoglerne og lægbenet og arthritis deformans, hvad der blev konstateret hos kredslægen endnu fire år efter lemlæstelsen (”betydeligt gå- og ståhæmmet”). I seks år havde jeg som noget uundgåeligt vænnet mig til indskrænkningerne af bevægelserne, de aldrig helt forsvindende smerter ved at gå, og de meget kraftige smerter ved lange gåture. Jeg tog mig ikke af en pludseligt optrædende smerte i den højre skulder – netop, da tanken var faret gennem mit hoved, at jeg med pludseligt optrædende reumatiske smerter, måske lige var på det rigtige sted. Så henvendte Gröning sig til mig, og opfordrede mig til at fortælle, hvad jeg følte. Jeg nævnte, at jeg jo slet ikke var kommet som patient, men var her som journalist. Han så kun smilende på min stok og sagde, at jeg ikke behøvede den mere. Så begyndte jeg at nævne smerten i skulderen, der nu som en slags kriblende varmfølelse omfattede hele højre side af kroppen, til det ligefrem ”begyndte at arbejde” i den ødelagte fod. Gröning havde det ikke nemt med mig, for jeg stillede hele tiden modspørgsmål (– hvor er det svært, som journalist at udelukke de granskende tanker! –). ”Vær nu for en gangs skyld egoist, og læg kun mærke til, hvad der sker i Deres krop”, sagde han til mig. ”De behøver slet ikke at fortælle mig, hvad De fejler. Kraften søger af sig selv hen til de steder, hvor den skal virke.”

Varmefornemmelsen i foden havde en fjern lighed med en diatermibehandling², blot var den langt mere intens – og alligevel anderledes. Jeg havde indtryk af, at blodkredsløbet måtte arbejde sig igennem foden, og det føltes som om årerne bankede. ”Nu behøver De ingen stok mere som støtte”, sagde Gröning, men (og derved strejfede hans hånd et par gange over stokken) den er nu Deres medicin, det kan De beholde den til.” Følelsen af varme og kriblen i foden blev ved længe. Smerten, som siden 1943 aldrig var helt borte, forsvandt ikke straks. Men den følgende dag, under flere timers søvn, må kraften fortsat have virket: Foden er siden smertefri, er blevet mere bevægelig, og har fuldstændig mistet en vis tyngdefornemmelse. Efter at have gået uden stok den første dag, kom der en slags ”muskelkatar” i læggen. Om stokken varigt vil være overflødig, kan jeg endnu ikke vide (men godt tro på), da jo måden, de splintrede brud er vokset sammen på, er uforanderlig.

² En elektroterapeutisk, lægelig metode, hvor varmen i kropsvævet produceres ved hjælp af højfrekvent elektrisk strøm bliver, betegnet som diatermi.

Jeg bad i tilslutning hertil Gröning om at hjælpe en alvorligt syg slægtning i Luzern. Jeg skulle levende forestille mig hende, sagde han, tog med et fast greb min hånd i sine, og lukkede en tid øjnene i største koncentration. "Kl. 10.20", fastslog han så, "spørger De, hvad Deres slægtning har mærket i dette øjeblik." Dette gik nu næsten over min forstand, men en af de tilstedeværende læger anså selv en påvirkning på en sådan afstand for helt igennem mulig, men mente, at resultatet også var meget væsentligt afhængig af min evne til koncentration. (Et modspørgsmål var tidsmæssigt endnu ikke muligt).

En soldaterkammerat, der var sammen med Gröning i russisk fangenskab, kommer i mellemtiden på besøg. Gröning glæder sig lige så hjerteligt over gensynet som kammeraten, der allerede dengang gerne havde taget ham med til sit hjem i Oberbayern. "Bruno, nu tror jeg på dig", sagde han til ham. Michael P. fortæller mig efter sin samtale med Gröning, at denne allerede i fangenskabets havde bevist sine helbredende kræfter, blot var det forekommet ham, Michael P., så utroligt, at han havde betvivlet det. Også russere har Gröning helbredt, og derfor var han vel også blevet løsladt dengang. På hjemrejsen sagde han til den endnu tvivlende: Tænk på det, når du om et par år vil læse meget om mig i aviserne. Dengang havde kammeraten regnet det for fantasier.

Hvad der endnu er til stede i værelset, er helt igennem "alvorlige tilfælde". Først og fremmest den lille pige, som lider af grå stær, og blandt den ventende mængde pludselig havde set lys. De klare tårer løber fra den lille af chok og glæde, over at hun igen kan se noget med sine øjne. Endnu flere gange beskæftiger Gröning sig med særligt medfølelse godhed med barnet, og trækker, for at kunne træffe mere præcise observationer, også mediet fru Hülsmann ind, der nøjagtigt siger ham, hvad barnet nærker hvert øjeblik. Barnet siger, at et let slør for det venstre øje var alt, hvad der endnu var tilbage af mørket, og Gröning håber, at også dette vil forsvinde. Ved hjælp af mediet arbejder Gröning videre med to andre børn, drenge, den ene døv, og den anden med begge ben lammede. Også her antager han selv, at bedringen ville kræve tid. Det ligger på grænsen til det uhyggelige at se, hvordan det, der sker i det indre, afspejles i den døde, mens Gröning anstrenger sig for "at bringe hørelse og forstand i samklang". Han formaner forældrene til kun at tale ganske sagte til barnet de næste tre dage, og fuldstændigt unklare enhver forklarende bevægelse. I mellemtiden kommer der stadig efterretninger om forandringer i de syges befindende – frem for alt drejer det sig om, at de lammede lemmer igen bliver varmet op og gennemstrømmet af blod, så de igen kan fornemmes og bevæges.

Lammet fra underkroppen og ned

Elleve læger er denne dag kommet til Gröning, flere med deres patienter. De har indset, at det hidtil ikke er lykkedes deres kunst at bringe helbredelse til de lidende, og

nu vover de forsøget at bringe deres patienter til Gröning. Dr. H. M. fra et sted i Alpe-landet, lader en pige bære ind, der er styrtet ned fra Watzmanns østvæg, og siden har været lammet i underkroppen, så hun ikke mere kan "trække vejret igennem". Hans anden patient, også en lammet, venter endnu nede på gårdspladsen. Ved hjælp af mediet beskriver Gröning, der aldrig har set manden, hans sygdom så nøjagtigt, at lægen gang på gang nikker bekræftende. (Et senere spørgsmål til patienten – ikke stillet af mig – viser, at han på denne tid har følt kraften i sig). Alle tilstedeværende iagttager nu med sky spænding, hvordan Gröning henvender sig til den forulykkede pige. Også hun beskriver, hvordan hun begynder at føle den helbredende kraft. Hun samarbejder med troende tillid, sidder pludselig op – og med udråbet "igennem!", bryder et dybt åndedrag igennem hende. Men hendes læsioner er for alvorlige, til at hun kan holde sig oprejst. I vinterhaven fordyber Gröning sig senere endnu en gang med yderste koncentration i hendes lidelse. Man hører ikke et åndedrag i det død stille rum. Årerne træder frem på Grönings pande. Han står bortvendt fra patienten, og hans adskilte fingre begynder at vibrere og udføre adskillende og sammenknyttende bevægelser, mens patienten synligt bliver bevæget af en ukendt magt. Gröning opfordrer hende så til ganske forsigtigt at berøre sit ben. Det mærkes varmt, og hun føler igen berøringen. Forklarende bemærker Gröning til lægerne, at der nu er sket den samme adskillelse og sammenknytning af nerverne, som ved helbredelsen af den unge Hülsmann i Herford. Gröning meddeler, at varmfornemmelsen vil vare ved hos patienten, og håber alvorligt på hendes fulde helbredelse. Gröning vil senere tage sig af den lammede i gården. Dr. H. M., der har medbragt begge patienter, sagde med eftertryk til mig, at et mislykket resultat hos begge disse syge på ingen måde ville tale imod Gröning – han vil langt snarere blive overrasket over et positivt resultat, da disse lidelser efter hans mening ligger på grænsen af, hvad der er tilgængeligt for Grönings virke.

Under de mange fortsatte behandlinger af alvorligt syge, har vi lejlighed til mange iagttagelser. Det lader til, og det bekræfter dr. H. M. for mig, at Grönings helbredelser støder igennem et ubevidst lag, eller igennem underbevidstheden, som hos mange mennesker er blevet begravet ved intellektets overvægt. Det forstyrrer hans påvirkning, når nogen i rummet ikke kan udelukke deres rationelle tvivl – det virker, for at bruge en grov sammenligning, åbenbart som en støjsender. Ved behandlingen af en lammet kvinde vender han sig pludselig til en, der står i baggrunden, tiltaler ham som den behandlede mand, og beder ham om at fjerne sig, hvis han ikke kan udelukke tankerne på sin kones sygdom. Hverken patienten selv, eller en anden, skal i behandlingsøjeblikket tænke på sin sygdom, men kun iagttage, hvad der foregår "i ham". En succesrig psykoterapeut fra München forklarer mig, at han ikke behandler nogen patienter i et hus, hvor et andet menneske foruden ham selv kender patienten – kun for at undgå forstyrrende tankekommunikation. I et særligt tilfælde kunne han ikke komme videre med en patient, fordi lægen, der havde sendt ham, havde stillet det frit for patienten at komme tilbage til ham, hvis han ikke blev helbredt. Først, da lægen klart og tydeligt havde erklæret, at han ikke kunne hjælpe ham, havde denne opnået en afslappethed overfor den nye behandlingsmetode, som så hurtigt førte til

et positivt resultat. Man ser deraf, hvor højt også den lægelige videnskab vurderer faren ved forstyrrende tanker, og lægger vægt på en troende tillid, og man må derfor undre sig over, at der samtidigt af Gröning bliver forlangt en "eksamen" af skeptiske iagttagere, hvis tanker uden tvivl betragteligt indskrænker den sjælelige behandling.

Men tilbage til Gröning! Han spurgte pludseligt en kvinde, der sad sådan, at han umuligt kunne se hendes hænder: "Hvad har De i hånden? (- det var en lille fjer) – De skal naturligvis ikke lege ved det. De må koncentrere Dem." Til min kone bemærkede han umotiveret: "Tænk ikke på fotografering, men læg mærke til, hvad der foregår i Dem."

Men vi er mest optaget af spørgsmålet om massehelbredelse, muligheden for samtidigt at påvirke et stort antal personer. Gröning forklarer os det selv på den måde, at den helbredende kraft strømmer ud til de forsamlede, som modtager den. Og nu var kraften "i dem", og virker videre, om ikke straks, så i hvert fald langsomt. Ofte henvendte han sig til dem, der ikke ville gå, eller kom to gange, og forklarede os grundigt, at det var fuldkommen tilstrækkeligt, hvis de havde været her én gang. Kraften virkede i dem, og kunne kun optages én gang. Hvis nogen kom oftere, forklarede han med en sammenligning, var det ligesom hvis nogen ville have to næser. Til min overraskelse mente den tilstedeværende læge, at massehelbredelsen uden tvivl var nemmere for Gröning, end behandlingen af patienter enkeltvis, der i psykisk eller organisk alvorlige tilfælde endog var nødvendig flere gange. Mit spørgsmål, om kraften ikke udtømmes, benægtede Gröning. Den var der, og fornyedes hele tiden. Han sagde, at han hverken behøvede søvn eller næring – han spiser kun ganske lidt og ofte med stort mellemrum, og havde, da jeg talte med ham, ikke sovet i dagevis. Da vi forlod ham hen imod kl. 3 om natten, var pladsen foran igen fuld af helsesøgende, og omkring kl. 5 ville han køre til Frankfurt.

Jeg spurgte til sidst dr. H. M., som hele natten ikke havde mistet så meget som én af Grönings håndbevægelser af syne, om lægerne kunne lære noget af Grönings helbredende behandling. Lægen svarede, at meget af det sandelig både kunne og skulle læres – men langt fra alt. En mand som Gröning, korrigerede han en formodning i vores artikel i den sidste udgave af "MA", ville også i Indien og Tibet være et sjældent fænomen. Selv muligheden for fjernhelbredelse og virkningen af genstande, som Gröning gav besøgende med til fraværende helsesøgende, står den tilbageholdende lægelige iagttager i det mindste ikke afvisende overfor. (De angivelige små "Gröningkugler" på det sorte marked er naturligvis svindel. Gröning afviser ethvert geschäftsmageri i hans navn. De "overførselsgenstande", han giver med til enkelte helsesøgende, er individuelt kun bestemt for den, for hvem den – naturligvis helt gratis – er påvirket).

Vi vil komme tilbage til problemet fjernhelbredelse, så snart vi har samlet flere indtryk af det. En psykoterapeut, der også arbejder for klinikker i München, som jeg beskrev mine forbløffende indtryk fra besøget hos Gröning, anså dem for rigtige (trods mange dilettantiske udtryksmåder). Mange af Grönings helbredelser var også mulige for

psykoterapien – også i hans egen praksis. Men hvad der også for hans forestillinger er et gennembrud til noget helt nyt, er Grönings dygtighed til at gå ind i det ubevidstes sfære, og dér arbejde med en sikkerhed, som kun lykkes for os i den synlige, materielle verden. Det, Gröning f. eks. i løbet af få minutter bevirker af forandringer i blodets kredsløb, kræver ellers, også for den erfarne sjælelæge, ugers ”træning”. De dybtgående forandringer i hele nervesystemet, som jeg har mærket i Grönings nærvær, og som vedvarer i en ekstrem formindskelse af trætheden og i afspænding, vover jeg næppe at nævne, da deres årsag jo ikke mere kan kontrolleres, selv om andre af Grönings besøgende, uden at være spurgt, har fortalt om ganske lignende fænomener.

Efter alt, hvad vi i disse få timer har set, hørt og følt i Grönings nærhed, virker tanken, at lade denne mand aflægge en slags eksamen efter heilpraktikerloven, helt absurd. Heilpraktikerloven er vel tænkt for folk som afmønstrede sanitetskorporal X. eller urtesamlersken Y., der har til hensigt at gøre deres måske brugbare erfaringer i sygebehandlingen til deres profession. At lade Gröning ”lære at helbrede under reservelæge Z. på et sygehus i Schilda” – man må virkelig tænke denne tanke grundigt igennem for at begribe, hvor latterligt det er. Allerede efter vores første artikel om Gröning, har vi fået sendt et indlæg fra en bestemt subjektivt helt igennem velmenende læge, der til tider var førende i den lægelige erhvervspolitik; som kun tydeligt viser os, at alt ville være mistet og intet vundet, om man ville lade den slags erhvervslæger bedømme Gröning. Her kolliderer to tidsaldre, som ligger på forskelligt plan, og der er jo ingen bro imellem dem. Man må allerede her anstrenge sig for at se tingene fra et synspunkt, der ligger udenfor den lægelige erhvervskreds: Den gripende forsamling af lidende, der dagligt mellem fortvivlelse og håb venter på Bruno Gröning, de titusinde, der i deres breve i dybeste nød beder om hjælp – er de ikke alle synlige vidner på, at der er grænser for kunsten hos dem, der har studeret, har aflagt eksamen, forsket og praktiseret, uanset hvor store og respektindgydende de er på omfattende områder. Er denne bølge af syge, mængden af sjælelig lidelse, som her tydeligt bliver vist, ikke tegn nok på, at et sjæleligt lag i vor tids mennesker er ødelagt eller begravet, at der her kommer ting for dagen, imod hvilke al viden på denne jord, i den sig nærmende mekaniske tidsalders ende, er magtesløs? Kun de, der kan få de få helbredelsens sjælelige kilder til at flyde igen, vil kunne føre menneskene ud af deres sjælelige fortabthed – og dermed ud af de dybere årsager til deres fysiske lidelser. Også mange læger har heldigvis erkendt dette. Og denne måske i sandhed vidunderlige helbredelsens gave, ejer Bruno Gröning utvivlsomt, som af uselvvisk hjælpsomhed – ikke som profession, men som kald – med varsom hånd til slut knytter tilliden og troen, der tusindfold strømmer imod ham, til troen på Gud. ”Krigsneuroserne”, sådan hedder det vel officielt, selvforgiftningen, som i menneskeheden, som er fortabt i det materielle, løses og afslappes i menneskenes venden sig til hjælpsomhed, godhed, sandhedskærlighed og tillid til Gud.

”Den, der selv er rede til at hjælpe, vil lettere modtage helbredelsen”, hørte jeg en gang denne aften Gröning sige. Er hans optræden også et af tegnene, der bebuder

en levende ny tidsalder, hvor den åndeligt-sjælelige og fysiske sundhed igen kommer i harmoni? Hvem vil bebyrde sig med skylden ved at stå i vejen for denne udvikling, hvor de senere generationer vil sige: den helbredende kraft var der, men de har dræbt den med paragraffer? Hvis Goethes opfordring til at udforske det uudforskellige, men roligt ære det uudforskellige, nogensinde har været berettiget, så er det overfor hin uforklarlige kraft, der for vore øjne udfører helbredelse, som ingen læge mere regner for mulig.

Dr. Kurt Trampler³

³ Økonomi- og socialforsker dr. Kurt Trampler fra Gräfelfing ved München, skriver i efterkrigstiden som journalist bl.a. for ugebladet "Münchner Allgemeine". Trampler oplevede i efteråret 1949 helbredelsen for en alvorlig kvæstelse i luftkrig. Efterfølgende stod han en tid lang som Bruno Grönings medarbejder, derved forbigående som hans manager. Hans egne oplevelser ved Bruno Grönings side såvel som dennes virke i 1949, beskriver dr. Trampler i sin bog "Den store venden om – spørgsmål om Bruno Gröning" (Seebruck am Chiemsee, 1949), der kan bestilles som genoptryk fra originaludgaven hos Bruno Gröning Stiftung: www.bruno-groening-stiftung.org/dr.kurt-trampler-die-grosse-umkehr